

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2547/2020
04.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији су пуномоћници Александар Петровић и Марко Вребац, адвокати из ..., против туженог АД за пољопривредну производњу „ББ“, са седиштем у ..., кога заступа пуномоћник Владислав Костић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3503/19 од 10.02.2020. године, у седници већа одржаној 04.02.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3503/19 од 10.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици П1 28/18 од 25.06.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и поништено као незаконито решење туженог бр. 1785 од 05.12.2017. године, којим је тужиљи отказан уговор о раду – пречишћен текст бр. 906/01 од 07.05.2015. године, као и припадајући анекси тог уговора, па је обавезан тужени да тужиљи на име накнаде штете због незаконитог отказа исплати 222.513,72 динара са законском затезном каматом од 25.06.2019. године па до коначне исплате. Ставом другим изреке, тужбени захтев од досуђеног износа 222.513,72 динара до траженог износа 758.325,20 динара, за износ од 535.811,48 динара, на име накнаде штете са законском затезном каматом, одбијен је као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 178.500,54 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиље за исплату затезне камате на досуђене трошкове за период од 25.06.2019. године, па до наступања извршности пресуде. Ставом петим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3503/19 од 10.02.2020. године, делимично је усвојена жалба туженог и преиначена првостепена пресуда тако што је одбијен захтев тужиље да се обавезе тужени да јој на име накнаде штете због незаконитог отказа исплати износ од 222.513,72 динара, са затезном каматом од 25.06.2019. године, па до исплате, као и захтев тужиље за накнаду трошкова поступка

пиреко износа од 150.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде. Ставом другим изреке, првостепена пресуда је потврђена у преосталом усвајајућем делу. Ставом трећим изреке, тужилја је обавезана да туженом накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује да је пред другостепеним судом учињена битна повреда одредаба поступка из члана 374. став 1. ЗПП, јер су у побијаној одлуци оцењени жалбени наводи битни за одлучивање и наведени разлози које је суд узео у обзир по службеној дужности. Такође, у поступку пред другостепеним судом није дошло до погрешне или непотпуне примене било које од одредаба процесног закона које би биле од утицаја на доношење законите и правилне одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилја је била у радном односу код туженог на неодређено време, по уговору о раду од 07.05.2015. године и обављала послове ... у Производној једници „ВВ“. Тужена је донела упозорење о разлозима за отказ уговора о раду дана 31.08.2017. године са допуном од 22.11.2017. године због злоупотребе права на одсуство услед привремене спречености за рад чиме је повредила радну дисциплину утврђену актом послодавца и уговором о раду, а тужилја се изјаснила на наводе из упозорења. Решењем туженог од 05.12.2017. године, тужилји је отказан уговор о раду на основу члана 179. ст. 3. и 8. Закона о раду у вези члана 59. ст. 2. и 3. Правилника туженог о раду и члана 8. тачка 2. став 1. тачка 3. Уговора о раду (одрељак 8.) - због непоштовања радне дисциплине која се састоји у злоупотреби права на одсуство због привремене спречености за рад. Тужени је оценио да је тужилја злоупотребила боловање тако што је по сазнању да јој није одобрен план годишњег одмора, отворила боловање и потврду о спречености за рад доставила туженом и да је на тај начин привидно оправдала свој изостанак. Комисија туженог у разговору са изабраним лекаром тужилје, утврдила је да је тужилја отворила боловање на основу налаза специјалисте психијатра због здравствених тегоба, које утичу на њену радну способност, те да приликом три обиласка комисије и то 27.07, 28.07. и 31.07.2017. године, није затечена у месту становања, као и да се није јављала туженом на телефонске позиве. У току поступка је утврђено да су тужилја и три запослене раднице захтевале од директора план годишњег одмора за 2017. годину, у коме је наведен предлог термина за сваког запосленог, али да није добила одговор, већ само обавештење да се план годишњих одмора не доноси због потреба посла. Даном 10.07.2017. године, тужилја се јавила на преглед психијатру и постављена јој је дијагноза – поремећај прилагођавања и депресивно реаговање, уз фармакотерапију и савет да избегава стрес. На контролном прегледу 18.07.2017. године, утврђено је да се стање тужилје није побољшало у односу на први преглед, а сви прегледи су евидентирани у њеном здравственом картону код изабраног лекара. Тужилја је засновала радни однос код новог послодавца 01.08.2018. године.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили члан 179. став 3. тачка 3. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05...75/14 и 13/2017- одлука УС), када су поништили решење о отказу уговора о раду од 05.12.2017. године, као незаконито. Такође, другостепени суд је правилно применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев за накнаду штете уместо враћања на рад, применом члана 191. ст. 6. и 9. Закона о раду.

Одредбом члана 179. став 3. тачка 3. Закона о раду, прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину, и то ако злоупотреби право на одсуство због привремене спречености за рад. Злоупотреба права на одсуство због привремене спречености за рад настаје сваком радњом запосленог којом се одсуство користи супротно сврси због које је установљено. Ако запослени за време боловања обавља одређене активности којима не погоршава своје здравствено стање и ако тим активностима не спречава своје оздрављење, онда запослени не злоупотребљава право на одсуство због болести.

По оцени ревизијског суда, правилан је закључак нижестепених судова да није настао отказни разлог из члана 179. став 3. тачка 3. Закона о раду, будући да тужиља није злоупотребила право на боловање, јер га није користила супротно сврси, с обзиром да је у периоду од 19.07. до 11.08.2017. године њено одсуство било оправдано, пошто је на основу налаза специјалисте психијатра утврђено да је била привремено спречена за рад због болести и да је поштовала прописану терапију и савет. Узимајући у обзир разлоге спречености за рад, врсту болести и предложену терапију, нижестепени судови су правилно оценили да тужиља није злоупотребила своје право из радног односа ни напуштањем места пребивалишта, јер том радњом није погоршала своје здравствено стање и спречила своје оздрављење, већ се временом услед тих активности, њено здравствено побољшало. Из наведених разлога, наводи ревизије да је материјално право погрешно примењено нису основани.

Осталим ревизијским наводима побија се правилност утврђеног чињеничног стања и оцена изведених доказа, што у смислу члана 407. став 2. ЗПП, није дозвољен ревизијски разлог.

Међутим, имајући у виду утврђене чињенице о висини зараде коју је тужиља остварила у овембру 2017. године, као о месецу који је претходио месецу у коме је тужиљи престао радни однос, те да је 01.08.2018. године засновала радни однос код новог послодавца где остварује месечну зараду у износу од око 72.000,00 динара, другостепени суд је правилно преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев за накнаду штете уместо враћања на рад сагласно одредби члана 191. ст. 5. и 9. Закона о раду, иако је тужиљи радни однос незаконито престао. Према наведеним одредбама, накнада штете се умањује за износ прихода које је запослени остварио по основу рада, по престанку радног односа, а приходи које је тужиља остварила код новог послодавца били су већи од висине штете.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић